

8.

Jag faller på knä vid hennes bädd. Jag säger:

Älskade Gaby, snart är det bra igen. Snart får du komma hem.

Min älskling, hur kunde jag göra så här?

Men snart blir det bra igen, du ska få se. Då ska vi vara rädda om varann. Då ska vi ta hand om varann.

Älskade Gaby, jag ska åka hem och städa. Jag ska göra det fint för oss. Det ska vara fint när du kommer hem. Du är så vacker Gaby, vet du det? Har jag berättat för dej hur vacker du är? Har jag sagt att jag älskar dej idag? Du är vackrast i världen, Gaby. Jag väntar, Gaby, snart får du komma hem och det kommer att vara så fint, du kommer knappt att känna igen dej.

Pia såg på mej och skrattade.

– Var inte larvig, det kommer att gå jättebra. Dom är nyfikna, förstår du väl.

Det var en annan tid i en ny värld. Det var det blonda livet, det hade precis börjat, jag hade lämnat det mörka bakom mej. Pia lotsade mej fram genom den blonda dimman, det nya ljusskenet, som om ingenting var mer naturligt. Hon tog min hand och la den runt hennes rygg när vi promenerade utmed gatorna, och ibland tog jag själv min hand och la den ovanpå hennes tjocka tröja. Liksom för att verkligen känna mjukheten där under, som för att verkligen känna att jag var där, och hon skrattade.

– Livet är som ett schackbräde, sa jag, hon undrade vad jag menade men jag bara skrattade och sa att det var inget viktigt.

– Tänk om vi aldrig träffats, sa hon sen och höll om mej lite hårdare, och jag sa:

– Ja, tänk om vi aldrig träffats.

– Vad var det som hände? frågade Pia.

– Det var inget som hände.
– Varför valde du att göra slut?
– Det gjorde jag inte. Det bara tog slut.
– Så går det inte till.
– Jo, det gör det.
– Var det ingen speciell orsak eller händelse?
– Det är det alltid när det tar slut, jag menar, just då det sker.
Men det är inte då det tar slut.
– Vad menar du?
– Saker sker hela tiden, under tiden, på vägen fram. Det är då det händer.
– Jag förstår inte.
– Jag vet inte vad jag ska säga, sa jag, för hur skulle jag förklara när jag inte själv visste, när ingenting var tydligt, när ingenting var givet eller fanns att peka på. Hade jag fått välja så hade jag valt att inte göra slut. Hade jag fått välja så hade jag inte valt. Bara fortsatt. Det var inte lätt att förstå, kanske fanns det bara ett sätt:

    som att förstå
    att den blåa vasen
    som föll
    aldrig krossades mot golvet
    Den spräckte sej själv
    på vägen ner

Och innan jag visste ordet av satt jag vid middagsbordet. Hennes far på ena kortsidan, hennes mor på den andra, hennes tvillingbror mitt emot mej och hennes äldre bror mitt emot henne. Hennes tvillingbror kastade under hela middagen små bitska, och förmodligen skämtsamma, kommentarer om mej och om oss mot henne. Säkert med glimten i ögat för Pia tog emot dom med lätta leenden och små skratt, men jag satt mitt emellan och allt han sa gick först in i mej innan det gick vidare till Pia, och på så vis dröjde det hela tiden en liten kort stund innan hon avväpnade kommentarerna, på så vis var det hela tiden korta, hemska sekun-

der, där jag kände mej som om jag galen av galenskap kastat mej naken ur skyttegraven och dansade den vettvilliges dans springandes rakt mot fiendens kulor, i väntan på vit flagg och jag var inte lugn.

Hennes far frågade ut mej med jämna mellanrum, som om han skrivit ner frågorna på servetten. Hennes mor hade fullt upp med markservicen. Den äldsta av bröderna satt tyst genom hela måltiden och såg på mej som en lärare ser på sin elev. Alldeles för sällan tog Pia min hand under bordet. Senare fick vi åka hem.

Jag åker raka vägen från sjukhuset hem till Gaby, hem till oss. Hem till vårt rum, hem till vår värld, till den dikt Gaby och jag skapat, jag stänger dörren bakom mej men i hallen möter jag en av hennes vänner, en av hennes poeter och hon ser på mej utan att säga någonting.

Jag tillbringar flera dagar i vårt rum, i Gabys vackra värld och jag städar undan, jag tvättar hennes kläder och viker ihop dom, jag putsar det lilla fönstret och jag dammsuger, jag skakar mattorna och jag sorterar böckerna i hennes bokhylla, och jag sätter mej vid skrivbordet och tar fram en mängd med A4-papper och jag tejpar ihop dom till ett stort lapptäcke av papper, till ett ark nästan lika avlångt som jag själv och flera LP-skivor högt, och jag letar reda på hennes vattenfärger och hennes penslar och jag lägger lapptäcket ihoptejpat på golvet och jag skriver tjockt i flera lager och i olika färger, i regnbågsmönster skriver jag:

VÄLKOMMEN HEM

ÄLSKLING!

och när jag gjort det är jag trött, jag lägger mej på hennes madrass, på vår säng och somnar. När jag vaknar klättrar jag upp på en stol längs med den ena långväggen och jag tar hammare och spik och jag fäster banderollen på väggen och låter den hänga över hennes tavlor och spegel och den fyller nästan hela väggen.

Tänk om hon berättat. Tänk om hon berättat vad som fanns i henne.

Tänk om jag fått veta.
Jag borde ha fått veta.
Du kan vara så hård ibland, Gaby. Det var ett strängt straff du gav mej.

Femte gången jag hälsade på henne talade jag med läkaren först. Han ville inte. Att jag skulle träffa henne.

Det är inte bra, sa han.
Det är inte bra för henne, sa han.
Det är inte bra för dej heller, sa han.
Du har haft negativ inverkan på hennes tillfrisknande, sa han.
Tyvärr, sa han.
Vad ska jag göra?
Du borde börja om, sa han.
Kanske flytta nästan och börja om, sa han.
Du gör ingen nytta här, sa han.
Flytta och börja om?
Ja, sa han.
Det kommer att ta tid, sa han.
Hon går ingenstans, sa han.
Du kommer att tröttna, sa han.
Ju förr desto enklare, sa han.
För er båda, sa han.
Enklare?
Det kommer att ta tid, sa han.
Ingen vet, sa han.

Tänk om jag ljuger. Tänk om jag träffar andra och ljuger. Tänk om jag träffar andra och säger att såhär har jag aldrig känt förut.

Tänk om jag glömmer. Tänk om jag tappar hennes namn. Ingen heter något bara för nöjets skull. Lögnen som utväg är enkel, glömskan är något helt annat. Lögnen kan man ångra. Lögnen kan man genomskåda. Lögnen kan man stiga runt, gå bakom och sparka i arslet. Bakom glömskan finns ingenting. Bara en aning om en annan vetskap lika flyktig som fostervattnets

trygghet. Bara en konstig känsla om ett paradiset man mist. Men inga svar. Det som är bortglömt kan inte svara. Den som glömt kan inte svara. Glömskan kan man inte råda över, inte välja eller förskjuta. Den bara kommer och när den kommer är det redan för sent. Den nosar inte på byxbenet och visar sin svaghet.

Tänk om jag glömmet. Tänk om jag glömmet det vita och det röda. När bara svart är kvar. När bara det svarta brinner i mej. Vad är det för färg när svart är bränt?

Jag åker raka vägen hem till Gaby, hem till Gaby och mej och där är rester. Gabys vänner, hennes poeter, har burit bort sängkläderna och mattorna, dom har tagit bort det mest omedelbara. Men kvar på golvet är fläckar. Blod som sjunkit genom mattan och nått botten och brett ut sej på plastgolvet. På vissa ställen bara ytligt som rester av blodets fukt, som hinnan av torkad mjölk på köksbordet, små sjöar, enstaka floder. På andra ställen tjockare, fortfarande kladdigt under den hårda skorpan, i en djupare mörkröd ton som gränsar till svart, och pölar breda som hav. Gabys blod har skapat ett eget landskap i vårt rum som jag går omkring i, som jag sätter mej på knä i och försöker hitta rätt i och var är vi? var bor vi? var är vår värld? för jag ser länder men inget språk jag känner igen, jag ser kontinenter men inga gester som bjuder in, jag böjer mej ner mot golvet och luktar på fläckarna, det luktar hårt, det är ingen lukt som jag har bott i, det är ingen lukt som jag vidrört och gjort till min, det luktar järn, precis så som jag kan tänka mej att det luktar när jordbävningar möblerar om världen efter eget behag. Jag hämtar skurhinken och en borste och en trasa och jag ligger på knä och skrubbar rent, jag skrubbar hårt så att Gaby och jag kan hitta hem.

Jag är i Gabys rum i flera dagar och jag ser knappt någon annan i lägenheten. Jag vet att dom vet att jag är här. Dom finns där, Gabys vänner, hennes poeter, men dom kommer inte till mej och jag går inte till dom. Jag gör fint åt Gaby, jag gör fint åt oss för snart ska hon få komma hem. Att göra fint är det enda som finns. Plötsligt vet jag. Det är som om någon gått in i en skog,

ristat in sanningen i ett träd och gått därifrån utan att nånsin hitta tillbaka. Det trädet har jag hittat och huggit ner och burit hem till Gaby och mej. Älskade Gaby! Jag hör några hundskall, en rivstart och vatten som forsar och nånstans långt bort en kvinna som gråter ikapp och nånstans ska allt börja om från början igen och det är här. Min älskade Gaby! Och jag ser dom trä alla tårar hon gråtit för min skull på ett strå och jag ser hur dom ber henne äta det och hur det sköljer den härskena smaken ur hennes mun. Nu är det rent, jag städar, det är rent och snart ska Gaby få komma hem.

Och Gaby, hör du mej? Så här ska det bli: Vi lägger ett lakan på gräsmattan och vi lägger tv:n, fotoalbumen, märkesjeansen, bilen, taggtråden, staden och alla minnen på lakanet, viker ihop det och knyter igen hörnen, vi ringer en flyttfirma och ber dom hämta säcken och stjalpa av den på en för oss hemlig plats. Och när vi ändå håller på... Gaby Älskling! Hör du mej? När vi ändå håller på tömmer vi oss på drömmar och lägger dom på köksbordet och sorterar dom i rätt ordning. Sen är det bara du och jag. Älskade Gaby. Bara du och jag, ingenting annat som stör. Så ska det bli och snart får Gaby komma hem.

Hos Pias vänner var det fest och vi lekte charader. Män i slipsar och bomullsbyxor, kvinnor i kjolar och blusar och Pia och jag lekte charader. Män med snusdosor i fickorna och starköl i burkar, kvinnor med små paket av partycigaretter och bolagscider i flaskor och Pia och jag lekte charader. I källaren i hyreshuset fanns en bastu. Nakna män, med handdukarna nonchalant slängda över lären, kvinnor med uppsatt hår och bikiniöverdelar och Pia och jag lät oss bli blöta av hettan. Kvinnor med medhavda hårtorkar stickande upp ur väskorna och conditioner i håren lät duscharna skölja bort svetten medan män med sportresultat i huvudet och Lagerfeldtflaskor uppställda på hyllorna väntade på sin tur.

Pias vänner skrattade, vi lekte charader, vi var uppdelade i två lag och vi skulle göra filmtitlar. Någon klarade Die Hard på några

sekunder och Änglagård gick nästan lika fort. Pia och jag hamnade i varsitt lag, det var jag och två män och två kvinnor i mitt lag. När det blev min tur vecklade jag upp lappen och det stod Semestersabotören på den. Jag reste mej, ställde mej på golvet, framför mej satt mitt lag som skulle gissa, och väntade i tystnad. Till vänster satt Pias lag som hittat på titeln, Pia tog lappen och kollade vad jag fått, fnissade, lappen gick laget runt och alla tittade vad som stod på den, nickade igenkännande, log. Jag försökte komma på hur jag skulle göra och efter en stund ursäktade sej en man i mitt lag och gick ut i köket för att hämta en öl, samtidigt som en av kvinnorna måste springa på toaletten. Jag försökte måla upp en stor sol med mina händer och sparkade febrilt i luften som om jag förstörde någonting. Jag tog en kort paus för att få en klunk vin ur mitt glas. När mannen som hämtat öl kom tillbaka, och strax efteråt även kvinnan som kissat, stod jag fortfarande och sparkade i luften. Det hade gått lång tid, jag försökte knöpla ihop ett lätsaspapper i min hand, riva sönder det, Pia försökte hjälpa dom på traven. Jag fortsatte att sparka i luften, bränna mig på den heta solen och ligga med en parasolldrink på stranden som jag hela tiden, medvetet, hällde ur vartefter jag krossade glaset. Efter en lång rad av aktuella och en del lite äldre filmer, mest action, hjälpte Pia dom ytterligare på traven och en av kvinnorna i mitt lag sa Semestersabotören.

Jag satte mej ner och innan det blev min tur igen hade leken upplösts. Pia kom över till min sida, vi satt intill varann, kramades, Pia kysste mej, jag höll om henne tills någon av kvinnorna ropade hennes namn inifrån köket. En av männen kom fram till mej och satte sej bredvid mej. Han undrade hur länge Pia och jag känt varann. Sen sa han att hon var en härlig kompis. Han sa att jag måste vara rädd om henne. Sen sa han att hon inte alls såg dum ut, samtidigt blinkade han mot mej. Jag blinkade tillbaka och sa verkligen inte, så flinade vi båda mot varann. Nu hade vi fått kontakt.

Vi är båda kräftor och Gaby säger det är bra. Vi är båda kräftor

och Gaby säger det är bra för vi har båda klor. Det är svårt när bara en har klor, säger hon. Gaby säger att det är en förutsättning för vår kärlek att vi båda är kräftor och jag förstår det inte men jag håller gärna med för jag har alltid undrat, hon säger att hon har klor och hon säger att hon behöver någon med klor och jag håller med för jag har klor och hon säger att klor inte biter av klor. Då låtsas jag knipsa med mina klor framför hennes ansikte och skrattar men Gaby blir arg och stöter bort mina händer och säger att det inte är roligt och jag säger förlåt och jag säger att det inte var meningen och jag ber henne berätta mer om kräftor men hon säger att hon tappat lusten och det måste vara mitt fel.

Frågar hon efter mej?

Nej, sa läkaren.

Men hon berättar väl? Hur vi hade det.

Nej, sa läkaren.

Vi hade det bra. Underbart. Vad säger hon om det?

Ingenting, sa läkaren.

Ingenting?

Hon minns inte, sa läkaren.

Förlåt?

Hon minns dej inte.

Vad menar du?

Hon minns dej inte. Hon har förträngt dej.

Du skämtar.

Nej, sa läkaren.

Det kan man inte göra.

Jo, sa läkaren.

Det är ju sjukt!

Nej, sa läkaren.

Tvärtom, sa läkaren.

Just nu är det ett hälsotecken, sa läkaren.

Det är nödvändigt.

Om hon ska bli frisk måste hon bygga upp sej själv.

Om hon ska bli frisk måste hon bara tänka på sej själv.

Det är helt naturligt.
Det är klart att minnet måste komma tillbaka.
Om hon ska bli frisk.
Men det är ingen brådska.
Hon mår bra av att inte minnas.
Jag vet inte hur länge det dröjer.
Det vet man aldrig.
Det kanske inte ens dröjer.
Det kanske inte handlar om att dröja.
Men vi hoppas förstås inte det.
Fast det är ingen idé att vänta.

Och jag gick därifrån.
Det är inget att göra åt.
När hon hänger kedjad mellan två pelare i en fuktig fängelse-
håla
och rättorna kryper i hörnen
och jag är den allra sista mannen
och ändå vägrar hon
låta mej lyfta ner henne
låta mej vara riddare
ändå spottar hon efter mej.
Då har det gått för långt.

Onsdag 12 april

Åkte t-bana till centralstationen. Gick omkring där en stund och kände på känslan av att resa bort. Jag brukade gilla den känslan. Nu insåg jag att den inte var något för mig längre. Det har varit för många resor. För många resor jag inte bett om. Kände mig rädd. För att jag inte skulle hitta hem om jag reste bort. Det är svårt att förklara. Men om det inte är en resa hon har gjort, vad är det då? En lång semester, det måste det vara. Men den borde vara över snart. Semestrar kittlar bara om de är tidsbegränsade.

Tisdag 18 april.

Tänkte åka till Söderhallarna och titta. Anette hade pratat om dem. Var inte ute efter något speciellt, tänkte bara åka och titta. Bytte t-bana vid centralen och åkte mot Söder. Mellan Gamla stan och Slussen kom ett annat tåg upp parallellt med mitt. Om man sitter vid fönsterplats är man bara någon meter ifrån dem som sitter vid fönsterplats i det andra tåget. Hastigheten på de två tågen skiftar så det känns som om man sitter i ett dragspel som böljar fram och tillbaka. Men för några sekunder höll tågen samma hastighet. Plötsligt stirrade vi in i varandra. Hon såg på mig och jag såg på henne. Sen ökade hennes tåg farten och hon försvann. Vi kom fram till Slussen. Jag skulle en hållplats till men jag klev av. Det var något som sade att jag skulle göra det. Jag klev av och på perrongen stod Pia och väntade. Jag gick fram mot henne och stannade. Vi såg på varandra, jag tänkte att jag måste säga något. Snabbt. Men vad skulle jag säga? Varför sade inte hon

något? Så vände hon och gick.

Kanske var hon tvungen att ta reda på om det fanns något kvar. Kanske hade hon åkte hela vägen till Stockholm för att se om det fanns något kvar. Och så hade det bara tagit några sekunder att se.

På kvällen satt jag och stirrade in i tv:n. Varför gjorde jag inte annorlunda? Det känns som om jag alltid borde göra saker annorlunda. Hade jag gjort det kanske vi kunnat bli vänner.

Onsdag 19 april.

Drömde konstigt. Jag minns inte riktigt vad den handlade om, men jag tror både G och Pia var med. Vi var i en stor vänthall, på en flygplats tror jag. Jag skulle flyga till USA, jag kom för sent och där fanns mamma som skulle vinka av mig. Jag var stressad och hon var orolig för jag var sen. Plötsligt var jag ändå ombord på ett plan och G satt i sätet bredvid mig, men vi kände inte varandra. Ombord på planet fanns också en kändis, Winona Ryder, och någon till som jag inte minns. Men jag minns att jag gick bort från min plats och försökte få kontakt med dem istället för med G. Sedan började planet plötsligt luta och jag såg genom fönstret att vi höll på att störta, såg marken komma rusande på snedden. Precis innan vi skulle störta i marken vaknade jag.

Dagen K plus 345.

Torsdag 20 april.

Fick a-kassa. Det behövdes. Höll mig hemma hela dagen, tog en promenad längs med Råsundavägen bort mot Vasalundsskolan, förbi den, hade tänkt vika av åt vänster och komma bakvägen via sjön, men tappade lusten och gick tillbaka raka vägen. Handlade på Närköpet. Svindyrt.

9.

Gaby älskling, jag vet, du kan vara en staty för dom som föredrar minnen.

Men alla frågor blir till träd som växer sej stora mot himlen. Svaren kommer bara i form av duggregn, någon enstaka aning då och då.

Så behöver jag dina självklara steg, känna hur dom bryter sej loss ur min knutna hand. Se hur dom målar ord på väggen. Känna hur dom bär mej bakåt, till gamla platser, en gammal tid.

Varför jag vill tillbaka? För jag har varit där. Jag söker inte det okända, jag vet bättre än så.

Pia var redan uppe när jag vaknade, hon stökade omkring i sitt kök. Jag vaknade i det nya livet, i det ljusa. På golvet låg hennes kläder och mina utspridda sen natten. Värmen, jag tänkte på värmen jag aldrig känt förut. Detta var lyckan, tänkte jag, denna värme var lyckan. Som ett hjul av eld som snurrade genom rummet. Och jag bara låg där och såg den snurra, ta med sej oss på vägen. Jag fick se lyckan så som den såg ut. Äntligen. Jag hade haft tur, jag hade träffat Pia i rätt ögonblick. Jag hade haft tur som kom undan Gaby. Jag log för mej själv, jag visste det, tänkte jag, jag visste det! Det finns så mycket tur, den svävar omkring i luften, någon måste den landa på. Äntligen hade det blivit mej.

– Du brinner min sköna! ropade jag ut i köket, strax efter såg jag Pias leende vid dörrposten.

– Sjusovare där, kom och ät frukost.

– Jag vill inte. Jag vill bara ligga här.

– Nähä, ingen frukost.

– Jag tänker aldrig resa mej upp ur den här sängen mer.

– Ja, jag tänker i alla fall äta. Vill du inte ha?

- Det är klart, det var inte så jag menade.
- Vad menar du då?
- Jag menade bara att jag inte vill att det här ögonblicket ska ta slut. Det är så varmt.
- Ska jag öppna fönstret?
- Nej, sa jag och log. Jag vill svettas.
- Hon log.
- Det är varmt i köket också.
- Jag tänker aldrig resa mej upp mer, sa jag för mej själv, rullade ner från sängen och kröp naken på alla fyra ut i köket. Pia skrattade när hon fick syn på mej, jag kröp fram till bordet nedanför hennes ben. Jag kunde skymta hennes lår i glipan på morgonrocken.
- Vilken underbar utsikt, sa jag.
- Älskling, ska du inte ta på dej nåt? Kaffet blir kallt.
- Jag reste mej, gick tillbaka in i sovrummet, lånade ett par röda joggingbyxor som var lite korta i benen, gick tillbaka och satte mej vid köksbordet mitt emot Pia där hon duktat åt mej.
- Pia räckte mej brödkorgen och sa:
- Pratar du ofta med henne?
- Varje dag.
- Varför det?
- För att hon kräver det.
- Kan du inte säga ifrån?
- Jag skulle kunna, men det är jobbigt. Det känns bättre såhär. Om jag pratar med henne så har jag lite kontroll över vad hon gör. Då är risken mindre att hon ställer till något.
- Ställer till vadå?
- Som på krogen.
- Hon måste väl vänja sej som alla andra människor.
- Hon är inte som alla andra människor.
- Är det därför du inte vill bryta helt?
- Vad menar du?
- Vill du ha kvar kontakten med henne?
- Nej.

– Men du har det.

– Ja. Älskling, du måste förstå. Hon accepterar inte ett nej. Om jag inte ringer en dag blir hon alldeles vansinnig. Det är skitjobbigt. Men det måste ju gå över. Det är det jag väntar på. Det var ett helvete att göra slut, jag orkar inte just nu. Snälla, säg att du förstår.

– Kanske.

Det är som om någon gått in i ens rum med ord och möblerat om dom. Och sen, när man letar efter något att säga så finns dom inte där man är van att hitta dom. Då tvekar man och ju längre man tvekar desto oviktigare känns det man tänkte säga. Så man håller tyst. Och tänker att det nästan var bra att man inte hittade dom.

Men vad ska man säga istället?

Och samtidigt undrar hon varför jag inte säger något.

Vi hälsade på hos hennes föräldrar. Det var sommar, dom bodde utanför landet och vi hade knappt hunnit innanför dörren innan hennes far sa att vi skulle gå. Till sjön. Genom skogen, upp till sjön.

– Gå ni, sa Pia, jag hjälper med maten.

– Men...

– Prova dom här, det kan vara blött på vägen upp.

Jag hade ett par stövlar i handen.

– Ja, men prova då.

– Men...

– Skynda er så ni hinner!

Det var Pias far och jag efter. Han tog stora, tunga kliv, bände bort buskar och granris, svor och sa att han måste röja sly igen. Jag hade glapp mellan häl och sko och snubblade till ibland.

– Se var du går!

Det var tät skog, inte som man var på väg till en sjö, snarare på väg upp på myren, som om ett kalhygge och utsikt över trakten väntade. Det var inte långt, tjugo minuter kanske, men jag

hade ingen aning hur jag skulle ta mej tillbaka ensam.

– Här uppe, sa han, snart är vi där.

Och vi korsade en bilväg, gick längs en stig förbi några stugor och kom fram till sjön. Vi gick längs med den, halvvägs runt, här och där störrar någon lagt ut över sumpmark, småningom till klippmark med bara enstaka träd, en liten halvö ut i sjön och där, på en stenklippa som såg välsutten ut satte han sej och jag satte mej bredvid.

Han grävde i fickorna på den gröna anoraken och tog fram två burkar öl, räckte mej en, öppnade sin och svalde med stora klunkar.

– Ser du stugan där, sa han och pekade på en liten grön stuga på andra sidan sjön där den var som smalast, kanske femtio meter bred, med igenbommade fönster, småträd på tomten som lagt sej mot väggarna och en bal med plankor nödortfigt täckt med en pressenning.

– Det är till salu.

Jag öppnade min ölburk, såg att det var klass II.

– Det är inget fel att bo i lägenhet, det gjorde vi tills barnen var tonåringar, det är alls inget fel med det, tro inte det, men en man måste se om sin familj. Man måste ha nånstans att ta vägen när det blir för trångt. För instängt, om du förstår vad jag menar.

– Ja...

– Det är fint häruppe.

– Jo...

– Jag känner han som säljer. Tanten gick bort, ungarna bryr sej inte längre. Han sitter i en kåk som är för stor för honom, vad ska han med det här till?

– Nä...

– Vad säger du?

– Va?

– Jag kan snacka med honom. Skulle inte förvåna mej om det gick att få loss för under hundra.

– Va?

– Det är inget fel med lägenhet. Men en stuga ska man ha.

Framför allt i det här landet.

Jag tog en klunk öl. Den var ljummen.

– Vi kanske kan hjälpa till. Ja, inga stora summor... men vi hjälpte dom andra, vi tar hand om våra barn.

– Förlåt?

– Nä, nu är det dags. Vi får snacka mer om det sen, eller vad säger du?

Han satte en hand på min axel och reste sej upp, knycklade till sin tomma ölburk och stoppade den i fickan. Min var tre fjärdedels full.

Jag gör fint i Gabys och mitt rum, jag städar. Jag gör i ordning för snart ska hon få komma hem. Jag stannar där en hel vecka innan jag kommer på att jag har en lägenhet.

Jag åkte dit för att hämta mer kläder och kolla posten. Telefonsvararen blinkade.

Bandet hade tagit slut.

Där fanns nio meddelanden.

På dom tre första lät hon glad och bad mej ringa.

På ett lät hon ironisk och undrade skämtsamt om jag inte ville veta av henne.

På dom nästa tre lät hon orolig och undrade var jag höll hus.

På dom sista två bad hon mej dra åt helvete.

Pia.

Jag smakade på namnet.

Det smakade sött och klibbigt, kvavt.

Jag packade min väska och jag tömde kylskåpet och slängde innehållet och jag ringde och sa upp prenumerationen på tidningen och jag lämnade lägenheten och gick till posten och ändrade adress och begärde eftersändning.

När jag kommer tillbaka till Gabys och mitt rum letar jag bland hennes band och hittar ett och sätter på det och lyssnar på Släkterna Montague och Capulet ur Romeo och Julia. Kraft som böljar fram som gungar likt ett skepp på hastigt hav och skeppsmän på däck, matros i utkikstornet på masten nån gång för länge

sen. Kraft vid varje utandning som pulserar vid varje beröring och sen plötsligt: händer. Händer som sträcker fram ur mörkret, bara händer, vita händer som greppar tag som rör sej i luften efter något, vad? Och blyghet, försiktighet, någon som kurar i buskar, som gömmer sej bakom en trädstam, hans rock synbar som en mörk skugga, väntande på en signal, på modet, rädd och sen: böljande kraft tillbaka vid varje utandning och han vet, han vet att han måste nå fram, måste nå fram till henne till varje pris, det finns inget annat.

Älskade Gaby! Älskade Gaby Poetissa. Varför skriver du inte längre? När du kommer hem ska jag låta dej vara ifred så mycket du vill, jag ska hålla mej undan så att du kan skriva dina vackra dikter som världen behöver.

Du får aldrig sluta skriva, Gaby. Lova mej det. Aldrig sluta skriva.

Det är i början:

Jag säger:

Gaby älskling, ska vi leka sångleken?

Den är enkel, jag sjunger du skrattar.

Jag kan inte sjunga, Gaby, skrattar jag.

Det är hopplöst, jag kan bara inte. När jag gick i småskolan och hela kassen skulle sjunga, vi samlades alla framför svarta tavlan och fröken satt vid pianot, jag tyckte om det, vi sjöng, jag minns inte vad, förmodligen en psalm, hela klassen sjöng och fröken spelade på pianot, jag sjöng, och efter några verser slutade fröken spela och alla tystnade och fröken bad mej sjunga tystare.

Men ändå, älskling, jag sjunger du skrattar

och utan att du märker det tar jag dina vapen ifrån dej

smyger sen upp bakifrån

klättrar upp på din byrå

och hoppar mot ditt leende så du skriker högt

Det är i början, det är natt. Jag vaknar av musiken, mitt i natten dånar Carmina Burana ur högtalarna och jag undrar vad som

pågår och jag ser mej omkring med ögon bländade av mörkret. I bortre hörnet av rummet sitter Gaby naken ihopkrupen.

Jag tar av mej täcket, jag kryper fram till henne, hon vänder bort ansiktet.

Älskling, vad är det? säger jag högt för att överrösta musiken.

Hon svarar inte.

Jag kryper till stereon, sänker volymen en aning och kryper tillbaka.

Kan du inte sova?

Hon kan inte sova.

Hon vaknar för jag pratar i sömnen.

Hon sitter i sängen och stirrar på mej.

Jag talar osammanhängande i sömnen.

Gaby sitter rakt upp i sängen och stirrar på mej.

Jag drömmer. Jag för den drömmandes talan i sömnen.

Hon vaknar och inser.

Hon sover dom dödas sömn.

Hon hatar mej för det.

Fortfarande är vi så nära varann att jag får krypa ihop tätt intill henne och hålla om henne hårt och smeka henne över håret och visa kärleksord mot hennes öra. Fortfarande vill jag.

Hon gör allt för att inte visa sitt förakt.

Hon ber mej berätta vad jag drömmer.

Jag kan inte.

Hon ber mej.

Jag vet inte vad jag ska säga.

Jag minns inte.

Jag har ingen aning om vad jag drömt.

Jag minns sällan vad jag drömt.

Det är väl inte så viktigt.

Hon tror mej inte.

Hon vill inte att jag ska ta på henne.

Jag är inte på hennes sida.

Jag är som alla andra.

Från den natten lovar jag mej själv att aldrig mer göra så.

Från den natten bestämmer jag mej för att alltid ha en dröm redo för henne.

Pia pratade, hon sa vanliga saker, jag tyckte hon var underbar. Pia sa saker, för henne var det lika viktigt att prata om inköpslistor, jag tyckte hon var sagolik. Pia kunde ta på sej träningsoverall eftersom vi bara skulle till posten, men när det var fredag kväll satt hon framför spegeln och gjorde sej fin eftersom vi skulle gå ut, hon ville vara vacker. Vi gick ut och hon drack öl, jag drack öl, vi var ett par, men vi behövde inte vara tillsammans hela tiden, vi kunde prata med andra, träffa nya människor och när vi träffades i baren eller på vägen till toaletten kramades vi, kysstes, sen gick vi åt varsitt håll igen. En kväll sa hon att hon ville gå ut själv, med sina vänner. Jag kände det som om någon kapat kedjan, det var som om någon lossat på bojan och burit bort den, det var Pia, jag tyckte hon var magnifik, så stark.

Det var Pia och jag nu.

Pia var blond och mjuk.

Pia var ljus och vanlig.

Jag levde ett normalt liv.

Varje gång Pia lämnade lägenheten och jag inte var där skrev hon små lappar, hon skrev var hon var nästan, när hon skulle komma hem, hon ritade två små streckgubbar som sträckte armarna mot varann och hon skrev under med sitt namn. Ibland skrev hon små engelska ord som Miss you eller Can't wait. Jag sparade varenda lapp och tänkte att det är såhär man ska ha det.

Det var den tiden, det var en tid men så mycket hade hänt så det var som om det inte var någon tid alls.

Jag blev inte förvånad.

Gaby hade grävt i sitt underliv med en sked eller en kniv och jag blev inte förvånad.

Gaby låg på sjukhus och jag gick dit.

Såhär kunde det ha varit:

Hon låg på sjukhus och jag gick dit och tänkte bara på hur fort jag skulle kunna komma därifrån igen. Hemma väntade Pia i mitt nya liv. Jag gick till sjukhuset och sen skyndade jag hem till Pia eftersom jag längtade efter det ofarliga. Vi satt ihopkrupna och drack kaffe och pratade om varann.

Jag gick till sjukhuset igen och undrade hur hon mädde. För att jag kände att jag skulle. Det är sånt man gör. Pia väntade, när jag kom hem undrade hon försiktigt och jag hade lätt att tala om det. Pia väntade hemma, ville att jag skulle berätta, det var inte svårt.

Gaby låg på sjukhus och jag gick dit många gånger, inte för att jag ville utan för att jag hade en skuld att betala.

Gaby låg på sjukhus och jag gick dit, jag insåg att hon gjort detta ohyggliga och jag undrade hur det kunde hända. Jag undrade mycket och ofta. Pia frågade om och om igen och jag fick svarare och svarare att tala om det.

Jag gick till sjukhuset och började så smått undra om jag kunde gjort något annorlunda. Pia var bekymrad, jag bad henne sluta tänka på det.

Jag satt vid Gabys säng och insåg allt jag kunde gjort annorlunda. När jag kom hem väntade Pia på mej, hon log, jag blev irriterad.

Jag höll Gabys hand vid sjuksängen och tänkte på hur vacker hon var. På kvällen såg jag Pia i bara trosor och tänkte att hon gott kunde motionera lite.

Jag satt vid Gabys sjuksäng och såg på henne.

Jag kom hem och Pia var bara grå.

Man kan bara leva efter sin egen röst. Man kan bara göra ett val i varje situation.

Gaby levde efter sin egen röst och hon lät den höras för hon visste att det bara fanns ett sätt. Pia försökte vara alla till lags. Lyssnade för mycket på mej. Jag undrade om hon nånsin gjort något farligt.

Jag gick till Gaby på sjukhuset varje dag.

Så kunde det ha varit.

Så var det inte.

Så här var det:

Jag gick till sjukhuset i tanken att jag skulle gå därifrån så fort som möjligt. Jag satte mej vid Gabys sjuksäng och allt försvann.

Allt sen Gaby försvann.

Jag satt mej vid hennes säng och såg det röda och det vita och allt annat försvann.

Älskling, jag vill bara ha det bästa.

Du är det.

Jag såg på Gaby. Gaby är så vacker.

Att kunna gå in och ut som man vill, det måste vara det bästa. Att kontrollera sej själv så man vet.

Idag vill jag vara glad.

Nej, idag orkar jag inte vara trevlig.

Att känna till alla dörrar, varje skrymsel så man slipper bli överraskad. Att ha ett mål och veta vilken väg man ska gå.

Att kunna stänga av. Bara vara. Inte tänka.

Första tiden:

Gaby säger:

Jag älskar dej snart.

Gaby säger:

Jag älskar för lätt, för jag orkar inte känna mer än så.

Jag var på väg till krogen. Jag skulle träffa Den Andra Kvinnan. Vi skulle träffas igen.

Gaby och Den Andra Kvinnan kände inte varann.

Ändå kunde jag se dom sitta bredvid varann på ett räcke utanför ett hus.

Jag kunde se dom sitta bredvid varann, Gaby röker och tittar bort så som hon alltid gör när hon inte får tillräckligt med uppmärksamhet, eller i det här fallet:

Den Andra Kvinnan sneglar mot henne, men Gaby vänder sej

bort för Den Andra Kvinnan är trevlig och Gaby väntar på en otrevlig blotta, först då kan hon komma till tals och bli verklig, först då kan hon bjuda in någon.

Dom skulle ha kunnat vara lika vackra.

Dom skulle ha kunnat ta varann i hand och kyssa varann, lämna mej ohjälpligt utanför.

Dom skulle ha kunnat älska inom gränserna för vad som var onåbart för mej.

Jag tänkte tanken. Den satte sej fast i mitt huvud.

Där dom sitter bredvid varann bär Gaby solglasögon. Den Andra Kvinnan håller sina händer mot varann. Stora smycken tynger Gaby.

Den Andra Kvinnan har inget att dölja.

Dom vet inte att jag ser.

Dom behöver inte spela spel. Dom är ensamma i hela världen och kan smälta samman.

Tänk om dom smälter samman. Jag log.

Så ville jag ha dom.

Det gick inte. Men jag gick till krogen och log vid tanken.

Första tiden:

Gaby älskar mej.

Jag älskar henne.

För oss är livet just att vara.

Inte längre illusioner.

Gaby ser på mej, fortfarande är vi nästan främlingar för varann och hon ser på mej och vi tar på varann, vi sitter så nära varann, det är fortfarande så ohyggligt tidigt och vi vet ingenting, vi kan ingenting och vi är så nära, så nära. Nästan där.

Nästan där.

Någon fotograferar oss.

Det är så tidigt, vi kysser varann, vi far runt med tungorna, vi far runt på golvet, vi håller varann hårt i famn och vi kysser varann och någon fotograferar oss, någon cirklar runt oss där ute på golvet, följer våra rörelser, som en måne runt en planet och vi

snurrar runt samtidigt som år raseras till veckor, dagar, minuter sekunder fortare och fortare och någon ser oss som den självklara mittpunkten, och någon fotograferar oss där vi rusar fram mot framtiden så fort så fort och när som helst kan tiden vända, när som helst kan vi få allt att stå stilla i en stum väntan på vårt nästa steg, och vi kan få vem som helst att följa minsta rörelse, vi kan springa undan flocken, lura dom genom att kliva in i en bil men fort öppna bildörren på andra sidan och fortsätta ut genom den, vi kan hoppa på tåg och rusa genom dom olika vagnarna och gömma oss i ett oväntat hörn och se flocken krocka med varann och vi kan gömma oss där och skratta och se på varann och så kan vi säga buh! och genast är dom efter oss igen och vi springer, vi springer och håller varann i hand och hela världen ser på.

Je t'aime.

Det står så.

På cigarettasken.

Pia röker inte, det är mina cigaretter, hon räcker mej dom, hon ler.

Jag ler tillbaka.

Hon bjuder mej på en cigarett ur asken det står Je t'aime på.

Jag tar pennan ur hennes hand och öppnar hennes blus och skjuter bh:n åt sidan och riter ett hjärta över hennes vänstra bröst.

Hon fnissar till något, det kittlar, det är lite lustigt.

Hon ger till mej och jag ger tillbaka.

Och när hon skrattar sen skrattar hon stort, när jag lägger mej över henne och kysser hennes hals och hon tar sina armar och lägger runt mej och trycker till och vi rullar runt, vi skrattar båda med öppen mun, vi tar på varann och smeker av varann kläderna och vi slutar skratta men munnarna förblir öppna.

Vi är lyckliga. Men jag har hunnit tänka tanken. Jag har redan hunnit tänka tanken, det gick på bråkdelen av en sekund, men tanken finns där, lössläppt och kommer aldrig att försvinna. Jag har tänkt tanken, jag vill ta tillbaka den, lägga den nästan där den är ofarlig, men det är för sent.

Gaby. Gaby skulle aldrig ha fnissat.

Pia och jag smög.

Vi hade en hemlighet som inte fick röjas.

Jag sa att det var viktigt.

Pia hade blivit skrämmd av Gabys besök på krogen och höll med. Vi gick aldrig på stan tillsammans, jag såg till att vara hemma på kvällarna för då ringde Gaby.

Vi skulle berätta.

När det var tid.

Vi skulle känna av stämningen, vänta på rätt tillfälle och berätta när det gick.

Ännu gick det inte och vi smög.

Jag träffade Gaby och Gaby försökte vara älskvärd, försökte att inte kräva så mycket som hela hennes inre skrek efter. Hon föreslog att vi skulle göra saker tillsammans, enkla saker som vänner gör som bara umgås med varann för att dom trivs med det och inget mer.

Jag fann det svårt.

Jag hade en hemlighet, för varje dag jag bar på hemligheten blev det svårare att träffa Gaby, trots att hon knöt ihop sej själv och var underbar.

– Du verkar tryckt.

– Nej, det är inget.

– Är du säker?

– Ja.

Gaby kände av vibrationerna, men försökte göra allt för att inte störa för mycket.

– Har du träffat cockerspanieln något mer? sa hon och skrattade.

– Har du träffat någon annan? sa hon och var allvarlig.

– Nej, sa jag. När skulle jag ha hunnit med det?

– Vad menar du med det?

– Ingenting.

– Vill du inte träffa mej?

– Det är klart.
– Det verkar inte så.
– Jag sa bara så för att det är så. Varken mer eller mindre. Det är inget som stör.

Lögnerna radade upp sej på raka led. Det var bara att ta dom i turordning. När en var använd ställde den sej sist i ledet och väntade på sin tur.

När jag varit med Gaby åkte jag till Pia och var där en timme eller två.

Ringde Gaby hade jag varit på affären eller gått på stan.

– Middag hos mej? Ikväll?

– Gärna, Gaby.

På vägen dit åkte jag till Pia. Vi älskade och jag duschade av mej lukten.

– Fika? I eftermiddag?

– Låter trevligt, Gaby.

Innan åkte jag till Pia. Hon undrade hur länge till.

– Sen.

– Senare.

– Snart ska vi berätta.

– Det är inte lätt.

– Hon är så svag.

Tisdag 2 maj.

Åkte ner på stan. Gick längs Götgatan och tittade i affärer. Vek av och gick Skånegatan till Pet Sounds, en skivaffär som Magnus rekommenderat. Köpte Jayhawks senaste. Mycket bra. Musik som handlar om vardagen, inte en massa stora gester, små detaljer som alla känner igen. Men det är nog ingenting man identifierar sig med som 18-åring. Det är nog snarare musik för 30-åringar.

Onsdag 3 maj.

Vaknar svettig. Drömt om G.

Åkte in till Söder igen. Gillar att gå där, känner mig inte hemma direkt, men ändå. Kan slappna av där. Promenerade längs med Hornsgatan ända till Hornstull. Hade aldrig varit där förut. På en av husväggarna hade Nike hängt upp en jättelik reklamaffisch, säkert tio meter hög, med en bild av Tomas Brodin. Bronshjälten. Men när jag väl stod där och tittade visste jag inte vad jag skulle göra där, vände och gick tillbaka.

Torsdag 4 maj.

Dagen K plus 360. Hur många månader? 12. Ett år?

Det har gått ett år.

52 veckor. För varje vecka ska något ha hänt, för varje vecka ska saker ha förändrats. 52 förändringar. Vilka? Sitter och stirrar

ut genom fönstret. Väntar fortfarande. Kan först inte förstå, sedan vet jag inte vad jag ska förstå. Ett år. Det är bara tid. G skulle ha sagt att tid är något någon hittat på för att tvinga folk att göra någonting, för att ge folk dåligt samvete om de inte gör med sina liva vad som förväntas av dem. Så skulle hon ha sagt, jag måste le, så typiskt henne. Jag kan höra henne prata. Men hon är inte här, så jag väntar. Vad ska man annars göra med tid?

Lördag 6 maj.

Kommer på mig själv med att bara tänka bra saker. Hela tiden tankar på G, men bara bra saker.

Orkar inte gå ut. Går omkring i lägenheten (det blir små varv) och tittar efter något. Dammsuger och torkar golven. Vill städa. Vill göra fint, man vet ju aldrig om man får besök. Plötsligt kanske det ringer på dörren. Dammar runt stereon, på bokhyllor och i fönstren. Råkar komma åt den tomma blomvasen som står bakom gardinen, den ramlar i golvet. Den går sönder.

Dagen K plus 362.

10.

Jag hyrde en skåpbil och det var bara jag, jag hade ingen hjälp, jag hade inte bett någon om hjälp, vem skulle jag be?

Läkaren sa: Åk.

Läkaren sa: Du kan inte vänta.

Läkaren sa: Vad väntar du på? Egentligen? Vet du det?

Det är klart jag vet. Det är det enda jag vet.

Dra åt helvete.

Du vet ingenting.

Läkaren sa: Jag är ledsen.

Läkaren sa: Det finns inget du kan göra.

Okej, jag åker.

Men bara en liten stund.

Som en semester.

Jag kommer tillbaka.

Det kan aldrig ta slut.

Jag kommer tillbaka.

Då hämtar jag henne.

Läkaren sa: Ring om du undrar över något.

Läkaren sa: Du får gärna ringa, det vet du.

Läkaren sa: Vi ger inte upp.

Läkaren sa: Åk. Ring om du vill.

Okej, jag åker.

Men bara för att öppna ett nytt hem åt oss.

Jag ska utforska terrängen.

Läkaren sa: Ta hand om dej.

Vilsen i bilen på väg, vilsen i regnet som blöter, vilsen i längtan som inte är en längtan bort, man river ett hus och ångrar sej sen,

man vill restaurera, men stenblocken har gått itu, dom fönstren görs inte längre, nya bestämmelser, så får inte en öppen spis byggas.

Bara garaget kvar, ett förråd dit man släpat allt man inte ville ha. Det ligger i drivor.

Adressen har raderats ut. Ny personal på postkontoret, man frågar och frågar men ingen kan svara. Har det stått ett hus där? Var då? Nej, inte vad jag kan minnas.

Man bygger nytt, någon annanstans. Huset växer sej runt ens person. Golv, väggar, tak. Smulorna på diskbänken skriver andra ord. Man väntar. Letar genvägar. Strör kläder på golvet så som man minns den, vardagen.

Gaby älskling, jag har gjort ett misstag.

Älskling, jag har varit med en annan. Det var aldrig meningen att sära dej.

Jag har velat berätta, Gaby, men det var svårt. Jag har inte vågat. Men jag ville att du skulle få höra det av mej.

Det var ett misstag, älskling.

Jag förstår om du blir ledsen.

Jag ska gottgöra det, jag lovar.

Jag älskar bara dej.

Det kanske bara var det jag var tvungen att inse. Hon betyder ingenting längre.

Jag sitter vid hennes säng. Gaby sover så djupt. Hennes händer ligger ovanpå det vita lakanet. Vackra Gaby. Hon sover så djupt. Jag håller i sängkanten.

Älskade Gaby, äntligen får vi vara tillsammans igen.

Jag vet bättre nu.

Bara du och jag, Gaby.

Snart får du komma hem.

Jag har gjort det fint åt oss.

Jag ska aldrig älska nån annan igen, Gaby.

Jag lovar.

Du är det bästa.

Det absolut bästa som finns.
Jag var tvungen att berätta det här.
Kanske behövde vi en paus, älskling.
För att vi skulle kunna känna så här igen.
Vi är så nära, Gaby.
Låt oss aldrig blir främlingar igen.

(slut)